

במדינה

(המשך מעמוד 41)

שם שהבת שלי מהוו סכנה לבריאות של ילדיהם! עד כדי כך מגיעה הנבזות שלהן! לחיות בכבוד. במשך שנתיים הגישה ג'ודי מוטרו 14 תלונות למיטרה, אך לא טיפלו בהן והן לא נחקרו. למרות כל מחאותיה, לפני שבוע, בעת שירדה לערוך קניות, מנעו ממנה השכנות לרדת, והיכו אותה מכות נמרצות. היא לא יכלה יותר. היא ברחת באמצע הלילה לתל-אביב, ישנה בבית-מלון ולמחרת פנתה לעורך-הדיון אהרון ברקאי.

זה נרתם למאבקה ושיגר מכתבי-מחאה לשר-המיטרה, למפכ"ל ולמפקד מיטרת נתניה. פעולתו הניבה פרי, אך לא עד כדי פעולה דראסטית של המיטרה. הם הגישו עתירה לבג"ץ, שירה למיטרה לספל בי-תלונותיה.

אני אלחם עד הסוף! אמרת ג'ודי. הם רוצים שאעזוב את הדירה ואסע לחו"ל. אבל אני לא אעשה את זה. כאן אחיה, במדינת ישראל, ולא בשום מקום אחר, אפילו שיימשכו הסייטים. אני רק מצפה לעזרה מיטפתית וגם נפשית. אני רוצה שבינינו את המצב שלי, שאני לא מופקרת בגלל שהבאתי ילדה לעולם ללא נישואין. שאביה של הילדה ירגיש אחי ריות ויבקר אצל בתו. כדי שהשכנים לא יקראו לה ממורה. שהשכנות הפרימיטיביות שלי בינינו שאנחנו חיים ב-1976 לא בימיהביניים.

עזה כמוז

אזהב נכזב

מת אחרי שערורייה

בחתינה

שש שנים חיו עובדיה שמש (38) אחרי רחל לוי (24). מאז ראה אותה לראשונה, באחד הדיסקוטקים בפתח-תיקווה, החליט כי היא תהיה אשת-החיקו הניצחית. העובדה שרחל דחתה אותו ולא נענתה לחיזוריו, לא ייאשה אותו. כמעט מדי שבוע היה פוקד את בית הוריה, מביא לשם פרחים ומתנות אחרות עבור רחל.

הוא היה ממתין ברחוב עד שהנערה, שעבדה כפועלת באחד המפעלים התעשייתיים, תחזור מעבודתה. כשהיתה חולפת על פניו היה מנסה להסב את תשומת-ליבה אליו. כשהתעלמה ממנו, החריש. משך שש שנים הוא הציף אותה ב"מיכתבי-אהבה לוחטים. הוא לא ידע מעולם אם קראה אותם, שכן מעולם לא קיבל תשובה. אבל הוא המשיך להאמין כי יום אחד אכן תיענה לחיזוריו.

אכזבתו היתה גדולה כאשר הופיע יום אחד, לפני שבועיים, בפתח ביתה של אהובת-ליבו הניצחית וגילה, להפתעתו, כי בבית מעמידים חופה וקידושין לרחל, שעמדה להינשא באותו ערב. הוא פרץ אל תוך החנינה, עורר מהומה, טען כי לא יניח לרחל להינשא לאחר. אורחי ה-חחונה, שלא הבינו את התפרצותו, הכיחו מכות. שבסיומו הוא נזקק לאישפוז. בבית-החולים הוא נפטר. לא מהמכות, אלא ממחלה ממארת שבה היה חולה.

מחאה

לשחות, לשמוח ולמחות

מודעה פרטית בעיתון

תבעה להחרים את

המשורר היחידי בארץ

המתקיים עז שיריו

בשעות המוקדמות של הערב, ליד קיר פות התיאטרונים, אפשר לפגוש את המי שורר בעל הרעמה המתולתלת הלבוש המי פזור והעיינים היוקדות, המסמל את קול-המצפון בשירה הישראלית. שם, ליד קופות הקאמרי, הביטה וצוותא, מנסה יהודי להיחזק. המוכר יותר בכינויו יבי, למכור את חוברות השירה שלו. אל רוכשי הכרטיסים ובאי התיאטרון הוא פונה במישר פט המצלצל כסיסמה מהפכנית: "סליחה, זהו ספר שירי האחרון. הייתי שמח מאוד אם היית רוכש אותו..."

אנשים נעצרים, מסתכלים, מעלעלים, מתווכחים וקונים. בגיל 44 יבי הוא המי שורר היחידי בישראל שאינו מסתפק רק בכתיבת שיריו. הוא גם מוציא אותם ל-אור. אחרי שהוא מצייר את שורותיהם בכתיב-ידו, הוא מעמד אותם בדפוס, מדפיס

טוטו

ספורט טוטו

השבוע פתיחה מושקית הליגות האנגליות

מינימום הכנס הראשון

200.000 ₪

מינימום כלל הכנסים

350.000 ₪

יום חמישי - המועד האחרון למסירת הטפסים.

עשה לך מנהג קבוע - תלא טוטו בכל שבוע!

המועצה להסדר הימורים בספורט

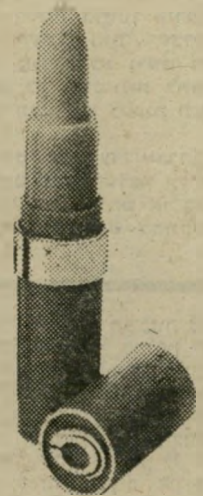
רק 14.00 ליי

Lipstick
מבחר שפתונים
בגוונים לכל גיל

Outdoor Girl

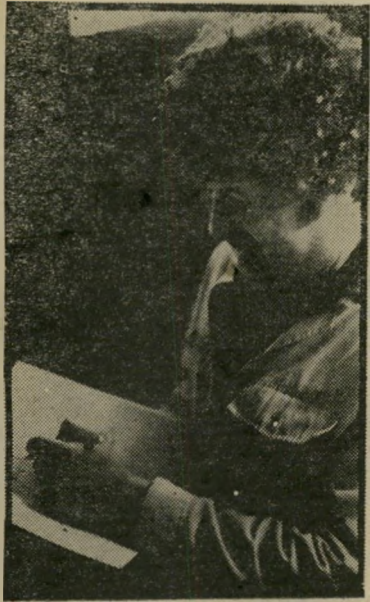
Outdoor Girl מוותרת על אריות מפוארות ויקרות ומגישה לך מבחר אופנתי של מוצרי טיפוח ואיפור מעולים במחיר נמוך בכ- 50% מחברות קוסמטיקה מעולות אחרות.

מכסימום יופי במינימום הוצאה

מפיצים: הלטיס בע"מ טל' 03-255763 : 04-665505

תן טרמפ לחייל

יובי חותם עץ ספרו נגד נונקונפורמיזם בתשלום

ביץ ועד הוגו ברגמן המנות, מיהושע בר-הילל המנות ועד פרופסור חנון אופנהיימר, מפרופסור אריה זקס ועד שאול פוגל, ועוד רבים אחרים. יבי רגיל כבר לתגובות שהוא נתקל בהם, כשהוא מנסה ליצור את הקשר הבלתי-תמצעי עם קוני ספרי שיריו. כינויים כמו פתח, עוכרי-ישראל, ערבי, תבוסתן ועוד כינויים מהלקסיקון הלאומני, הם לחם חוקה, כמעט יום יום. אדם אחר במקומו, היה אולי מרים ידיים ונמלט. אבל יבי שש לאתגרים הנורקים לעברו, הוא אינו נעלב, מוכן להתמודד בוויכוח ענייני עם כל מי שמבקש זאת. לעיתים קרובות הוא גורם להתקלחות בפתחי התיאטרות, ולהתרשמות המסולפת כאילו יש סערה בחיי התיאטרון הישראלי.

הוא לא מוצא טעם לפגם בעובדה שהוא מוכר את ספרי שיריו כמו ידיו, ערב ערב. "בירון הוציא שישה ספרי שירה בכוחות עצמו ולעגו לו", הוא מתריס כלפי המבקר רים אותו, "רוסלב האשק הלך מבית לבית למכור את יצירותיו כדי שיהיו לו די כסף לשחות ולמחות. כמה יש כאלה בהיסטוריה, שהזעם הפנימי שלהם הופך לאמצעי קומוניקציה שהציבור החושב ירדע להוקיר?"

אני יודע שאני יושב על תקן של עוכרי-ישראל, תבוסתן ושמאלן, ובכל זאת, העם אינו מאבד את שפיותו. אני רואה זאת במגע הבלתי-אמצעי שלי עם קוראי, התהודה והיחס שאני נתקל בהם הם לעילא ועילא.

רצון לשמוע גידופים. גם את השיי (המשך מעמוד 49)